

ת"פ 14752/10/16 - מדינת ישראל נגד יובל אהרונוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 14752-10-16 מדינת ישראל נ' אהרונוב

לפני כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד חבר ושמלה
נגד
הנאשמת יובל אהרונוב
ע"י ב"כ עו"ד שני

גזר דין

השתלשלות ההליך:

1. ביום 31.1.17, במסגרת הסדר טיעון דיוני ללא הסכמה עונשית, הודתה הנאשמת בכתב האישום בתיק דנן וכן צירפה והודתה בכתב אישום מתוקן בת"פ 19326-10-16. ביום 23.10.18 צירפה הנאשמת והודתה גם בכתב אישום מתוקן בת"פ 47438-12-17 (לגבי הודיעה התביעה שעמדתה העונשית אינה למאסר). הנאשמת הורשעה בעבירות הבאות:

א. הטרדה באמצעות מתקן בזק לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים) תשמ"ב-1982 (2 עבירות);

ב. איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977;

ג. היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק הנ"ל;

ד. ניסיון להזיק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 בצירוף סעיף 25 לחוק הנ"ל (שתי עבירות);

2. בהתאם למוסכם הופנתה הנאשמת לשירות המבחן והוגשו בעניינה ארבעה תסקירים, הראשון מיום 22.6.17 והאחרון מיום 12.7.18: שירות המבחן ציין את חוסר רצונה של הנאשמת להתמיד בקשר טיפולי נחוץ ולהעמיק בו, מצא כי עמדה זו מכשילה את אפשרות הטיפול, והמליץ על ענישה מוחשית מציבת גבולות, יחד עם ענישה מותנית ופיצוי לנפגעת.

3. עוד בפני תצהיר נפגעת עבירה [תע/1]; חוות דעת פסיכיאטרית מיום 16.1.14, לתמיכה ברצון הנאשמת להשתחרר משירות צבאי [נע/1]; מכתבים של פסיכולוגית שטיפלה בנאשמת, מהימים 4.9.16, 24.1.17 ו-12.8.18, שנכתבו לתמיכה בעניינה של הנאשמת בהליך הפלילי וברצונה לחזור ללמוד במרכז הבינתחומי

[נע/2, נע/3 ונע/4]; אישור לימודים מיום 20.10.17 ומסמכים נלווים [נע/5]; וחוות דעת פסיכיאטרית מיום 27.9.18 שנכתבה לצורך מניעת ענישתה או להקלתה [נע/6][1].

4. ביום 23.10.18 טענו ב"כ הצדדים לעונש:

התביעה עתרה לשנת מאסר בפועל, מאסר מותנה מרתיע וממושך, קנס ופיצוי לנפגעת;

ההגנה עתרה למאסר מותנה ופיצוי לנפגעת;

5. הנאשמת הופנתה לממונה על עבודות השירות, שבחוות דעתו מיום 23.01.19 מצא את הנאשמת כשירה לריצוי מאסר בעבודות שירות.

מעשי הנאשמת:

1. **עבירות הטרדה באמצעות מתקן בזק שבוצעו בשנים 2013 - 2015 [ת"פ 19326-10-16]:**

א. בשנת 2013 שוחררה הנאשמת משירות חובה טרם זמנה, בשל בעיות משמעת ולפי המלצת פסיכיאטר. הנאשמת סברה כי הנפגעת א.ס., שהיתה המפקדת שלה, התנכלה לה;

ב. החל ממועד לא ידוע כחודשיים לאחר שחרורה בשנת 2013 ועד ליום 4.9.15, הטרדה הנאשמת את הנפגעת בכך שהתקשרה אליה פעמים רבות, לטלפון הנייד ולקו בביתה, וניתקה את השיחה כשענתה הנפגעת;

ג. במהלך אותה תקופה, הטרדה הנאשמת את הנפגעת כששלחה לה 1,500 מסרונים והודעות וואטסאפ, עד שהנפגעת חסמה את כניסת ההודעות מהנאשמת;

ד. לאחר שנחסמה כאמור, החלה הנאשמת להטריד את הנפגעת בהודעות לפרופיל פייסבוק שלה;

ה. הנאשמת גם פתחה חמישה-עשר פרופילי פייסבוק בשמה של הנפגעת, באמצעותם שלחה לחבריה של הנפגעת הודעות, ביניהן בעלות אופן מיני, שהתייחסו בין היתר לכך שהנפגעת קיימה-כביכול יחסי מין עם חייל ששירת תחת פיקודה;

ו. הנאשמת הטרדה גם את אמה של הנפגעת ב-22.6.14, כשהתקשרה אליה וניתקה את השיחה: לראשונה בשעה שלוש לפנות בוקר, ומספר פעמים נוספות בשעות אחר הצהריים;

2. **עבירות איומים שבוצעו ביום 5.6.16 [ת"פ 14752-10-16]:**

א. בתקופה הרלוונטית היתה הנאשמת סטודנטית במרכז הבינתחומי בהרצליה. אגודת הסטודנטים במרכז תכננה אירוע בנושא הקהילה הגאה, במסגרתו יוצבו דוכנים ותתקיים

הופעה;

ב. ביום 5.6.16, שלושה ימים קודם לאירוע, שלחה הנאשמת פעמיים דברי איום מפרופיל פייסבוק פיקטיבי לפרופיל פייסבוק של אגודת הסטודנטים, בכוונה להפחיד או להקניט:

"כדאי לכם מאוד לבטל את האירוע ביום רביעי, אם לא, הולך להיות בלאגן, מישהו הולך להידקר מגעילים".

"הומואים מסריחים, אנחנו הולכים לרצוח אחד מהם ביום רביעי, כדאי לכם מאוד לבטל. מה נהיה עם האגודה? שמאלנים ותומכי הומואים, גועל נפש, שלא תגידו שלא הזהרנו אתכם מראש".

3. עבירות היזק לרכוש במזיד וניסיון להזיק לרכוש שבוצעו באוקטובר 2017 [ת"פ 47438-12-13]:

א. ביום 2.10.17 הגיעה הנאשמת לחנות מחשבים ברחוב בן גוריון בהרצליה, וכיוון שלא היתה מרוצה מהשירות שקיבלה מעובד החנות מר עידן חזני, ניסתה להזיק לרכוש העסק כשדחפה בחוזקה את המחשב הנייד בו הקליד העובד באותה עת, ובדרכה החוצה הכתה והפילה מסך מחשב והשליכה ארצה כיסא ופח אשפה;

ב. למחרת, 3.10.17, בשעת בוקר, הגיעה הנאשמת לסניף אחר של העסק, ברחוב משכית בהרצליה, דחפה בחוזקה מחשב נייד עד שנפל (אך לא ניזוק), וכשיצאה מהחנות בצעקות וקללות, השליכה ארצה כיסא;

ג. באותו יום, 3.10.17, בשעה 17:00, חזרה הנאשמת לסניף בן גוריון של העסק, פתחה וטרקה את דלת החנות תוך שהיא צועקת "זונות, בני זונות", עד שחלק מהדלת נשבר ודופן המשקוף התעוות;

נסיבות העבירות - קביעתם של מתחמי העונש ההולמים:

דרך קביעת המתחמים:

1. עניינה של קביעת המתחמים היא בעונש העיקרי, ולכן לא ייקבע מתחם לעבירות של היזק לרכוש, שגם התביעה סברה שהעונש ההולם בגין הוא מאסר מותנה.

2. מעשי ההטרדה בוצעו במהלך תקופה ארוכה, אך הם מקיימים את אחדות המטרה וזהות הנפגעת. לכן ייקבע מתחם אחד למעשים אלו השלובים זה בזה (לרבות ההטרדות של גם הנפגעת), שפיצולם לאירועים שונים יגרע מאופיים הייחודי של המעשים כמכלול (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מ.י. (2014) ודנ"פ 2999/16 מזרחי נ' מ.י. (2016));

3. גם נסיבות ביצוען של עבירות האיומים, שנעברו ביום אחד, יובילו לקביעתו של מתחם אחד.

קביעת מתחם העונש בגין מעשי ההטרדה:

1. הערכים המוגנים בעבירת ההטרדה באמצעות מתקן בזק:

א. בין הערכים המוגנים מצויה זכותו של אדם לכיבוד פרטיותו, כחלק מכבוד האדם שלו, ובעיקר בהיבטים של זכות האדם "להיעזב במנוחה" ולמנוע גישה לא-רצויה לגופו, נפשו ועניינו. זכות זו מוכרת במשפט כזכות חוקתית חשובה שעיקרה "באינטרס האישי של האדם בפיתוח האוטונומיה שלו, במנוחת נפשו, בזכותו להיות עם עצמו ובזכותו לכבוד ולחירות" (בג"ץ 6650/04 פלונית נ' בית הדין הרבני האזורי בנתניה (2006), ת"פ 22744-09-11 מ.י. נ' סנין (2012) ומאמרו של מ' בירנהק "שליטה והסכמה - הבסיס העיוני של הזכות לפרטיות", משפט וממשל כרך יא (תשס"ח));

ב. בנוסף, מוגנת זכותו של האדם להיות חופשי מלחצים אסורים, כעולה ברורות מלשון החוק;

ג. במקרה דנן פגיעה הנאשמת גם בזכותה של הנפגעת לשם טוב, כשהשתמשה ברשת החברתית פייסבוק כדי להתחזות לנפגעת ולהפיץ מידע כוזב בדבר יחסי-מין שלה עם פקוד;

ד. ההגנה המיוחדת מפני פגיעה באמצעות מתקן בזק, נדרשת בעידן המחשבים והמדיה האלקטרונית לסוגיה, בשל קלות הפגיעה מחד גיסא וחומרתן ותפוצתן הפוטנציאליות של הפגיעות מאידך גיסא;

2. מעשי הנאשמת היו חוזרים, מתמידים ומתוכננים, ומטרתם היתה להטיל אימה על הנפגעת ולשבש את חייה, כנקמה על פגיעות ועוול שהנאשמת דימתה שהנפגעת אחראית להם. כפי שאבחן שירות המבחן, קיימים באופייה של הנאשמת קווים תוקפניים ברורים שהיא מתקשה לשלוט בהם, ושבאו לביטוי גם בפגיעה המודעת, המכוונת וההרסנית בחיי הנפגעת.

3. עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים היתה חמורה וקשה, כפי שניתן להסיק ולו רק מכמות ההודעות והשיחות המטרידות. תצהיר הנפגעת [תע/1] ודברים שמסרה לשירות המבחן, מלמדים על עוצמת הפגיעה בשלוות נפשה ובחייה של הנפגעת - חייה של הנפגעת נשלטו-למעשה על-ידי החרדה ממעשי הנאשמת, כשכל שיחת טלפון ממספר לא-מזוהה מהווה גורם ללחץ ומצוקה; כשכל תקלה יומיומית מעוררת חשש שהנפגעת היא הגורם; וכשהצל הכבד שהפילה הנאשמת על חיי הנפגעת, בנוכחותה הערטילאית אך המתמדת, הוביל לכך שהנפגעת החלה להאמין שהנאשמת יכולה גם לפגוע בה או במשפחתה.

4. נזקיהם הקונקרטיים של מעשי העבירה היו אפוא קשים מאוד, כשמלוא פוטנציאל הפגיעה התגשם.

5. לא נמצא בפסיקה מקרה דומה, של כמות עצומה של הטרדות חוזרות לאורך למעלה משנה וחצי (או קרוב לשנתיים), בדרכים שונות ובצורות פגיעה מגוונות. והנה, גם במקרים קלים יותר של תקופות-הטרדה של ימים ספורים, נקבעו מתחמים מחמירים והוטלו עונשי מאסר בכליאה (וראו ת"פ 16022-02-17 מ.י. נ' בנובייב (2018) וסקירת פסיקה בו; למתחם, בעניין שהסתיים בריצוי עבודות שירות, ראו ת"פ 47244-01-11 מ.י. נ' עמוד 4

עבדי (2015). חומרה זו משקפת את חומרת הפגיעה בערכים החשובים שנמנו לעיל, ומבטאת את מדיניות הענישה הראויה והנוהגת.

6. מתחם העונש ההולם שהוצע על-ידי התביעה מקל עם הנאשמת [ע' 12 לפרוטוקול], אך לא אעשה עצמי קטגור-על ואקבע את המתחם כהמלצתה - בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות לבין חמישה-עשר חודשי מאסר, כעונש עיקרי.

קביעת מתחם העונש בגין האיומים:

1. עבירת האיומים באה להגן על שלווה הנפש של האדם ולאפשר לו חיים חופשיים מלחצים אסורים. בעקיפין, מגנה עבירה זו על ערך נוסף - חופש הפעולה והבחירה של האדם, שכן לעתים קרובות נלווית לאיום מטרה של הנעת אדם לפעולה או למחדל, כמסר מוסווה שאינו מגיע לסחיטה גלויה (ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מ.י.** (1989)).
2. עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים היתה קשה וחמורה: מדובר במעשה מתוכנן, שהנאשמת חזרה עליו פעמיים, ובאיומים קשים וקונקרטיים - "מישהו הולך להידקר" - המעלים מייד על הדעת את רצח שירה בנקי ע"ה בדקירות סכין במצעד הגאווה בירושלים, פחות משנה לפני כן (30.7.15).
3. מטרת הנאשמת במעשיה החמורים והמגונים היתה להבהיל ולהפחיד, ועד-כדי להביא לביטול האירוע, אך מטיעונו לעונש של הסניגור המלומד ומהעולה מהתסקירים וממכתבי הפסיכולוגית [נע/2, נע/3 ונע/4], הסתברו מניע וסיבה שבבסיס המעשים: הנאשמת שלחה את האיומים מפרופיל פייסבוק שפתחה על-שם הנפגעת א.ס. ובאמצעותו התחזתה לנפגעת. הנאשמת ניסתה אפוא, באופן מתוכנן ומתוחכם, לסבך את הנפגעת בחשדות פליליים חמורים.
4. הנזק מוצה אפוא בתחושות הבהלה שזרעה הנאשמת, ובעלבון ובפחד שחשו במיוחד אלו המשתייכים לקהילה הגאה, שחשופים תדיר לפגיעות ואיומים.
7. בהתחשב במאפיינים חמורים אלו, מוצדקת עמדת התביעה הנעוצה היטב במדיניות הענישה הראויה, לקביעתו של מתחם מחמיר ביחס לעבירות איומים שכיחות ו"רגילות", שכל-כולו בתחומי המאסר, הגם שלא בהכרח בכליאה: התביעה הציעה מתחם עונשי החל משישה חודשי מאסר, שניתן לרצותם בעבודות שירות ועד לשנים-עשר חודשי מאסר; המתחם שאקבע יהא בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות לבין חמישה-עשר חודשי מאסר, כעונש עיקרי.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות - קביעת העונש במתחמים:

1. הנאשמת ילידת 1994, כבת 24 כיום, רווקה המתגוררת בבית הוריה ולומדת לימודי מנהל עסקים וכלכלה במרכז הבינתחומי בהרצליה. מוצא הנאשמת במשפחה נורמטיבית ותומכת, היא סיימה 12 שנות לימוד, ולאחר שחרורה המוקדם מצה"ל בשל קשיי הסתגלות, בעיות משמעת והמלצת פסיכיאטר [2] - החלה בלימודים אקדמאיים בהם היא ממשיכה גם כיום.

2. לנאשמת אין עבר פלילי.
3. לדברי בני משפחה ולדבריה שלה, היו ילדותה ונערותה של הנפגעת תקינות, בלימודים כמו בהתנהלות החברתית. עם-זאת, הן מתסקירי שירות המבחן והן ממכתבי הפסיכולוגית [נע/4] עולה הפער בין האינטליגנציה והיכולות הקוגניטיביות של הנאשמת לבין חוסר בשלות רגשית וקשיים ביחסים חברתיים: הנאשמת מופנמת ונוטה להתבודדות, יכולתיה לתקשר עם הזולת פגומות, וקווים כפייתיים באישיותה התגלו מגיל צעיר יחד עם נוקשות מחשבתית. אלו ועוד הובילו לאבחנתה כלוקה בהפרעת אישיות לא ספציפית ולהמלצה לשחרור מצה"ל, על-אף סימנים למניפולטיביות [אבחון קב"ן מיום 2.2.14, מובא בחוות הדעת נע/6].
4. ביחס לעבירות, הנאשמת טענה כי מקורן ביחס של הנפגעת לנאשמת, שהיה קשוח, תוקפני, משפיל ומאיים (אף שלא סיפקה מידע קונקרטי כלשהו). לאחר שחרורה ניסתה הנאשמת ליצור קשר עם הנפגעת, כדי להתמודד עם תחושת העוול, ומשסירבה לכך הנפגעת, "התקשתה להרפות" וביצעה את העבירות הנדונות עתה.
- לדעת שירות המבחן והפסיכולוגית, בוצעו העבירות על-רקע אותן תחושות עוול, השפלה וחוסר אונים, שהפכו למחשבות כפייתיות [תסקיר 16.11.17; מכתב הפסיכולוגית נע/4].
- הנאשמת אמנם הודתה במעשים, אך לא הבינה ולא הפנימה את חומרתם, ואינה מתחרטת עליהם [נע/6, ע' 10]. הנאשמת חזרה והביעה תמיהתה, לעניין האיומים, "למה במכללה מתייחסים אליהם בכזאת רצינות" [נע/4].
5. שירות המבחן שמע מהנפגעת כי הנאשמת ממשיכה להטריד אותה, וכך עד יולי 2017. אינני חושד בנפגעת שמסרה מידע שאינו נכון, אך לא אתן לטענה זו כל משקל, משלא ניסתה המאשימה לאמת מידע זה בחקירת משטרה נחוצה ואפשרית.
6. שירות המבחן מצא כבר ביוני 2017 [תסקיר 22.6.17], כי הנאשמת זקוקה לטיפול שיתמקד בחיזוק יכולתה הפגומה לשלוט בדחפיה האלימים. ללא טיפול מתאים, הזהיר השירות, קיים סיכון ברמה בינונית להתפרצויות אלימות נוספות, שגם חומרתן צפויה להיות בינונית - ואכן, כארבעה חודשים לאחר כתיבת התסקיר, באו התפרצויותיה של הנאשמת בחנויות המחשבים והוכיחו כי השירות לא טעה בהערכותיו. השירות הודאג מהחמרה במצבה הנפשי של הנאשמת שהגיע למצבים של איבוד שליטה ומצא צורך באבחון פסיכיאטרי; דא עקא, שהנאשמת סירבה גם לכך [תסקירים 18.2.18 ו-12.7.18].
7. לבקשותיו החוזרות של הסניגור המלומד ולפני שהשירות המבחן נואש מהנאשמת, הופנתה הנאשמת לשירות המבחן שוב ושוב, כדי שתראה נכונות ממשית לטיפול - שנדרש הן לדעת השירות והן לדעת הפסיכולוגית הפרטית שהנאשמת טופלה אצלה תקופת-מה [נע/2, נע/3 ונע/4] - אך הנאשמת התמידה בסירובה להכיר בכל בעייתיות ונזקקות לטיפול [תסקיר 12.7.18]. למעשה, ברור למדי שהנאשמת פנתה לטיפול פסיכולוגי כדי להשיג מטרות החיצוניות לטיפול, אלו הקשורות בהליך המשפטי [נע/2 ונע/4] ואלו הקשורות ברצונה לחזור ללמוד במרכז ממנו הורחקה לנוכח מעשיה [נע/3], ואכן הנאשמת הפסיקה את הטיפול תוך הטחת האשמות בפסיכולוגית [נע/4]. ניסיון טיפולי נוסף אצל עו"ס קלינית נכשל אף-הוא, משהבהירה הנאשמת שהיא אינה מוצאת כל בעיה המצדיקה טיפול, והגיעה רק מחמת לחצים משירות המבחן ומהוריה [מובא בנע/6].

8. הנאשמת, ערה למצבה המשפטי, נאותה לבסוף לבדיקה פסיכיאטרית פרטית, שבוצעה בחודש אוגוסט 2018 [נע/6]: בבדיקה זו נמצא כי הנאשמת מצויה על הספקטרום האוטיסטי וסובלת מהפרעת אישיות עם אלמנטים סכיזואידיים ופרנואידיים. ביטוייה של ההפרעה, במקרה של הנאשמת, הם קשיי שליטה בדחפים, פגיעה ביכולת לקיים קשרים בינאישיים, העדר "מצפן רגשי" וקשיים בהבנה ומודעות לרגשות הזולת, ומכאן גם היעדר הבנה לפסול המוסרי שבמעשיה.

ממצאי הבדיקה אמנם מפתיעים בחומרתם, אך דיווחים ואבחונים קודמים מתיישבים עם מסקנות הבדיקה.

הומלץ לנאשמת על טיפול תרופתי ואחר, אך לא דווח כי הנאשמת הסכימה לטיפול או החלה בו.

9. לזכות הנאשמת יעמדו נתונים אלה:

א. עונש מאסר בכליאה יפגע קשות בנאשמת, הן כדין מאסר ראשון והן מחמת קווי אישיותה וההפרעה ממנה היא סובלת. עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, יפגע בלימודיה של הנאשמת, אך לא מדובר בנזק שאינו בר-תיקון;

ב. לנאשמת נגרם נזק, משהושעתה מלימודיה לתקופת-מה. לנתון זה משקל נמוך מאוד;

ג. הנאשמת הודתה ונטלה אחריות על מעשיה, הגם שאינה חשה חרטה על המעשים ואינה מגלה תובנה לחומרתם. הודאת הנאשמת חסכה מהנפגעת עדות בבית המשפט וכן חסכה משאבי ציבור;

ד. חלופה הזמן מעת ביצוע העבירות, כשהנאשמת לא הסתבכה שוב בפלילים;

ה. לנאשמת אין עבר פלילי;

10. הנאשמת אינה מוכנה לכל טיפול. אולם, עונשה יוטל בגין מעשיה, ולא בגין אי רצונה בטיפול. אין ספק שטיפול פסיכולוגי ופסיכיאטרי הוא נחוץ, אך יש לתת משמעות גם לכך שהנאשמת לא הורשעה ואף לא הוגש נגדה אישום בגין עבירה מאוחרת למעשים דנן.

11. לנוכח כל האמור לעיל, אעמיד את עונשה של הנאשמת בתחתית המתחמים. הזיקה בין מעשי ההטרדה והאיומים תצדיק את הטלת העונש כאחד תוך חפיפה-רבתי של העונשים. עונשה העיקרי של הנאשמת יהא אפוא מאסר, אך זה ירוצה בעבודות שירות לתקופה המקסימאלית.

12. לצד העונש העיקרי אטיל על הנאשמת עונשי מאסר מותנה והתחייבות כספית, לתוספת הרתעה; קנס יוטל וישמש לתוספת קונקרטיות ענישתית, אך גודלו יושפע מהיעדר הכנסות עצמאיות של הנאשמת; פיצוי הנפגעת יהא בסכום ממשי, שגם אם אין בו כדי לגלם את מלוא הנזק הלא-ממוני, תהא בו הכרה בפגיעה בה.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. שישה חודשי מאסר, שירוצו בעבודות שירות החל מיום 12.03.19 בבית אבות קוק בהרצליה, כשהנאשמת מוזהרת שאי-ציות להוראות הממונה על עבודות השירות, או הממונים במקום העבודות, יוביל להפסקת העבודות ולהמשך ריצוי המאסר בכליאה. תשומת-לב הנאשמת להוראות ולהתראות שבחוות דעתו של הממונה;

ב. שלושה חודשי מאסר על-תנאי למשך שנתיים מהיום, שלא תעבור עבירה בגינה הורשעה בתיק זה, לרבות בתיקי הצירוף;

ג. קנס בסך 1,000 ₪, או חודש מאסר תמורתו;

ד. התחייבות בסך 2,000 ₪ למשך שנתיים מהיום, שלא תעבור עבירה בגינה הורשעה בתיק זה, לרבות בתיקי הצירוף. לא תיחתם ההתחייבות, תיאסר הנאשמת למשך חודש ימים;

ה. פיצוי בסך 10,000 ₪ לנפגעת א.ס., עדת תביעה 4 בכתב האישום בת"פ 19326-10-16. הקנס והפיצוי יופקדו בארבעה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים שהראשון שבהם לא יאוחר מיום 01.03.19, וכשמחדל או עיכוב באחד התשלומים יעמיד מלוא הסך לפירעון מיד;

הוראות נלוות:

א. תשומת לב הנאשמת לכך שבקשות לדחייה נוספת או לחלוקה אחרת של תשלומי הפיצוי והקנס יש להגיש למרכז לגביית קנסות;

ב. התביעה תגיש בהקדם למזכירות טופס פרטי מתלונן;

ג. מוצגים, ככל שקיימים, יועברו להחלטת קצין משטרה;

ד. הפקדות, ככל שהיו, תושבנה לנאשמת לאחר שתסיים את ריצוי המאסר בעבודות שירות;

ה. עותקי גזר הדין יועברו לממונה על עבודות השירות ולידיעת שירות המבחן;

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ח שבט תשע"ט, 03 פברואר 2019, במעמד הצדדים.

[1] מוצג נוסף, נע/7, הוא צילום מסך של טלפון נייד, ללא תאריך וללא הקשר, המתעד לכאורה תגובות של הנפגעת להטרדות הנאשמת. ערכו הראייתי אפסי ולא אתייחס אליו;

[2] לדבריה, הנאשמת השיגה את המלצת הפסיכיאטר ואת השחרור המוקדם, כי נענשה בשל בעיות משמעת ולא אהבה את היחס הקשוח ממנו סבלה [תסקיר 22.6.17; חוו"ד נע/1];